

מעין איתן

פסטה

ביד אחת אני מחזיקה את האצבעות שלו וביד השנייה אני דוחפת את המזלג עם הפסטה לפה ולפני שאני בולעת אני אומרת לא טוב לי. הוא אומר שאולי כדאי שאקח חופשה, תוציאי את מה שנשאר מהחשבון ההוא וניסע לאנשהו. אני אומרת אני רוצה לנסוע לתמיד לא רק לחופשה (אני רוצה לנסוע לכר אבל את זה אני לא אומרת). הוא מרים את הגבות שלו ומביט למעלה. אבל מה נעשה עם החתולים, אני חושבת. ומה אעשה עם נוחות ההרגלים שלנו?

לא. אני בסדר גמור. אני לא לוקחת סמים. אני בדרך כלל לא מעשנת. זה נכון, השריים שלי קטנים מאוד. יש דברים שאני לא מגלה. אבל אני לא מסתורית, לא מושכת. מעולם לא עשיתי את מה שאסור. פעם כשנהגתי, חיה התפרצה אל הכביש ואני בלמתי. אחר כך היו לי כאבים בצוואר. אבל אני לא הולכת לרופאים לעתים קרובות, אני לא אוהבת שבוחנים אותי.

השעון המעורר מצלצל בשש, אחר כך שוב בשש וחצי. דווקא בחורף כל-כך מואר בבקרים. מעבר לחלון נראה הכביש ובניין נוסף. אחריו חנויות בגדים, ספרים, סופרמרקט. אני לא אוהבת לאכול, מדי פעם הוא מבשל לי פסטה. רק כף אחת של שמן, אני מבטיחה. את צריכה לאכול יותר מזה. מה אכלת היום?

רבע כוס קורנפלקס פלוס שני שלישי כוס חלב פלוס הכדורים הרגילים של הבוקר פלוס הוויטמינים. אחר כך קפה, בלי סוכר. אחר כך ארבעה, לא, שלושה שקדים. מים. הוצאתי את הכריכים שעמלת לעטוף בניילון לפני שיצאנו. הסתכלתי לך על האצבעות, על הסיבוב העדין של כל כריך עד שנצמד אליו הניילון. אני זורקת אותם לפה, את שניהם. אני לא אוהבת את הריח של הניילון, לא אוהבת את הטעם של החומוס. אני בוגדת.

לרעוב זה משעמם כמו להזדיין עם חבר ילדות ישן. פעם חלקתם מזון אחד במנוחת הצהריים והציוורים שלכם נתלו על אותם הקירות. היום הוא יפשיט אותך כאילו את זאת שתגלה את הסודות שלו ותשמור אותם במקום הכי קרוב אל הלב. הוא לא יודע כמה הזין שלו דומה לאחרים, וכמה משעממת התנועה הזאת. שום דבר כבר לא מרגש

אחרי הקיץ שהוא שבו כולם חזרו מהברכה והגננות לא שמו לב איך נעלמנו מהדרך כדי לאכול פטל ביחד. שום דבר כבר לא טעים יותר אחר כך.

אין דבר בעולם שהייתי רוצה עכשיו. לא שמחה. לא מיטה חמה ולא תנור. לא ללכת ברחובות, לא להיות בקולנוע, לא ללמוד. לא לקרוא לפני השינה. לא להמציא סיפורים. לא לשאול שאלות. לא לדבר, לא לספר, לא לאהוב.

אבל אתה מאכיל אותי פסטה. מה אכלת היום? כוס קורנפלקס פלוס כוס חלב פלוס קפה פלוס חצי חבילת שוקולד פלוס הכריכים, כן הם היו טעימים, אהוב שלי, פלוס הרבה, המון, אני נשבעת, שקדים כאלה, פלוס פסטה. עדיין לא מספיק? אני יכולה לבלוע את הזרע שלך, לנגוס בעצמות, לחתוך את הבשר שלי לקוביות ולבשל אותו. אבל אני לא עושה דברים שאסור. כבר אמרתי לך.

לרעוב זה קל כמו למצוא את מספר הטלפון של חבר הילדות הוא. ב־144 יש להם תמיד תשובות. עברתי שם פעם אבל פיטרו אותי כי לא הצלחתי להגיע למספרים הנכונים. 144 שלום, מדברת תרזה דיימון. 144 שלום, מדברת מרגריטה. פעם מישוה שאל כמה אני לוקחת. קישרתי אותו עם הדואר. לא יכולתי להסביר למנהל משמרת למה. אני דווקא התכוונתי למשטרה, אבל משום מה לא יצא לי.

אחר כך אני מושכת את היד שלי משלך ובלעצת את הפסטה, חוטים של בצק נמתחים לי אל תוך הגרון ולקיבה. לא טוב לי.

פעם מצאנו ביחד חתול. על ארץ החלון בלילה הראשון שישנו ביחד. העמדנו לפניו צלוחית פלסטיק עם מים וגבינה מפוררת. הוא אכל. אחר כך התחננו שייכנס פנימה. פסססס, אמרנו, פסססססס. הוא לא נכנס. אתה חושב שכמו עכברים, גם חתולים יודעים מתי לברוח מספינה שוקעת? אבל הדירה הזאת היא לא ספינה, אתה לא קברניט. אני לא פוחדת לטבוע.

אני אשה לא נקייה. את הכביסה אני אוספת כמה פעמים בחודש אל תוך שקית זבל שחורה ומביאה למכבסה שבה אף אחד לא מתבונן בי. אני מחכה בחוץ בזמן שהבגדים, מגבות הרחצה עם כתמי המחזור, הגרביים, מתהפכים בתוך המכונות. ריח הסבון מציק לי. אחר כך אני אוספת בחזרה את הכל אל השקית. נקי. בדירה אני שוטפת את הרצפה, מסדרת את הצלחות במקומן, מנקה את האבק שבפינות. אבל מה שפָּעַם בלב שלי הולך ונעלם. כשאתה מבשל את הפסטה אני מתבוננת בלהבות הקטנות של האש על הכיריים, מקשיבה לצליל הרתיחה של המים. לפעמים אני כליֶּכך בורדה עד שנרמה לי שאני שומעת את זרימת החשמל בתוך הקירות, אבל לא, זה הרעל שתוסס בתוך הוורידים שלי.

בלילה אני מתעוררת בצרחה. אני יורדת אל השירותים ושוטפת את הפנים שלי במים. השפתיים שלי שורפות, יבשות. קר לי. אני מתיישבת על מכסה האסלה, מותחת

את הרגליים שלי קדימה עד שייגעו בקיר. שערות שחורות קצרות צומחות לי על השוקיים. אני מתכופפת ומתאמצת לתלוש אותן אחת-אחת, עד שכואבות לי הידיים. הבוקר עולה כשאני מסיימת. אתה מתהפך במיטה שלמעלה.

אני לא, התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי אני לא התכוונתי

הצלחת שלך כבר עומדת ריקה כשאני עוד לא בחצי הדרך. הפסטה קרה, יש לי בחילה, אני אומרת. כפויט טובה, אתה חושב, אומר, אהובה שלי. העצמות שלי הולכות וגדלות כמו כנפיים. כשאנחנו מזדיינים אני מכאיבה לך, אני יודעת. אבל מה אעשה עם זה, לעזאזל. מה אעשה עם הבשר הנורא שלי.

אין עולם אחר שבו אני קיימת. אני מדמיינת. מישוה נוגע בי. מישוה אחר אוסף אותי בזרועותיו, אל תוך ליבו. את לא יכולה להמשיך לא לאכול, אתה אומר, את לא תחזיקי מעמד ככה (את תמותי, את הורגת אותי, קחי אחריות על החיים שלך). החיים שלי הם לא דבר שאני מרשה לכם לדון בו. לא תקשרו אותי שוב אל מיטת בית חולים ותלטפו לי את השדיים. הם קטנים מאוד, אני יודעת. גם הצינור שלכם (nasogastric tube), זונדה, פלסטיק), אם תדחפו אותו עמוק אל תוך אפי, הוא לא יצליח למשוך ממני את הרעל.

האשה הצעירה (זו אני, אבל מתי, גלו לי בבקשה, הפכתי לאשה) מתלוננת (צוחקת, האש בעיניים שלה תכף תשרוף את חדר הטיפולים הזה, אני, המטפל, אחוז בהלה) על תחושת מציאות פגומה (פתחתי את הדלת ונכנסתי לתוכה, בפנים, יש, הרבה, מאוד, דברים, שרק, אני, רואה, ואין מלים, שוב, אין, מלים). האשה הצעירה (התינוקת, הילדה, הנערה חיוורת הפנים, שיציבתה גרועה ורגליה, רגליה, מרחפות, מעט, מעל, הקרקע) מסוכנת (מזדיינת, הרבה) מחפשת (מעט) אהבה, כמו, שהיתה יכולה, אולי, להיות לה, פעם, כשהיתה תינוקת, על המיטה בין אבא, לאמא, ושמה, ומדי בוקר, לפני הזריחה, שמחה, זו השעה, שבה אפשר, לתלום את הדברים, שלאורך היום, נמוגים, אל תוך מציאות (הנה הדלת, הנה רגלי, הנה האש בעיני, הנה האש) נכונה, להיות נכונה, לא להפגין, לא, לדבר, לא, לספר, לא, לצעוק, על המרפסת, המסורגת, בבית החולים, שאר, המשוגעים שכלל, אינם, כאלה, צועקים דברים שרק אני, לא, מכינה, איך, אפשר, להבין, משהו, בעולם, הזה, שממנו איני, רוצה, דבר, לא, את אהדתכם לא, את ידיעתכם לא, את, השיעורים, החשובים, שבשטים ועקרבים אתם רוצים, ללמד, אותי, את, התאוה, שלכם, איני רוצה, התאוה, שלכם שכלל אינה, מופנית, כלפי, היא מופנית, אל האשה, רחבת הישבן, למודת, ההריונות, הוולדנית, זו שלעולם, לא אהיה, אני, עם עצמותי כמו

כנפיים, לא נהנית, מהטירוף הזה, שאוחז בכם, בכולכם (הרגע לפני שנותק ממני חבל הטבור הוא הרגע אליו אני מתגעגעת). את שארית הפסטה אני זורקת אל האסלה, מה הטעם לבשל לך משהו, אני שומעת אותך צועק ונאנחת. אני עוד אהיה כמו שצריך פעם, אני מבטיחה, אני אנסה, אני משתדלת, אבל עכשיו זה פשוט לא הולך, אני מבטיחה שאוהר, אתה יודע איך זה, במשחקים האלה באש תמיד הייתי מוצלחת.

המצאת לי בית והמצאת לי משפחה והמצאת לי ילדות והמצאת לי שפת אם חדשה. עכשיו אנא הֵבֵא לי סכין כדי שאוכל לחתוך ממני את שארית בשרך. לרגע הרגל שלך היתה שלי וגם נקודת החזן על הצוואר וגם הכתפיים. לשבריר שנייה צימחתי זין. אבל טעיתי לחשוב ששלווה היא הדבר לו אני זקוקה, עכשיו הֵבֵא את הסכין, צלם תמונה אחרונה שתהיה לך למזכרת. תלה אותי במסגרת, זכור אותי, בבקשה, שמחה יותר, שלמה יותר ממה שהייתי. זכור אותי מאוד איתך. מאושרת. כמו שהייתי כשסגרתי את הדלת ועצמתי את האש שבעיניים, זכור את גופי כפי שרצית שיהיה, רך ואהוב ונקי, זכור כמה שמחתי בשמחתך, כמה אהבתי להיות בתוך גופך. אל תשכח שמההתחלה ידעת שאני בוגרת.

אני עושה דברים שאסור? הגוף שלי הוא לא משהו שאני מרשה לכם לדון בו. געו בו. ראו איך העור מתפורר למגע אצבעותיכם, איך הראש מרחף היכנשהו מעל הכתפיים. הנה, כאן היו שדיים. כאן הייתי פעם אני, מכאן הלכתי, לכאן אחזור. הנה ההר שלי, הנה צליל, נשמתי, הנה צל גופי, הולך ו, נ, ע, ל, ס, אני זקוקה, לקול חם, והבל פה, ליד שפתי, במקום אליו אני הולכת יש (לא רחוק; אולי רחוב אחר, אולי מיטה) אהבה אמיתית, דבר שלא נגמר.